

Arrest

nr. 301 670 van 16 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. DELVAUX en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 7 september 2021 in België aan. Zij dient op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en afkomstig uit het dorp Enyabatkhel (district Hesarak, provincie Nangarhar, Afghanistan).

In Afghanistan werkte uw vader als taxichauffeur en diende soms leden van de taliban te vervoeren. Op aanraden van uw moeder besloot uw vader op een bepaald ogenblik hiermee te stoppen. Vervolgens kwamen de taliban meermaals bij hem langs, maar telkens weigerde uw vader hen te vervoeren. De laatste keer dat ze langskwamen, namen ze uw vader mee en hielden ze hem gevangen. U vader kreeg twee opties van hen, of hij zou zijn werk hervatten en hen blijven vervoeren of hij zou zijn zoon, u, overhandigen aan de taliban. U weet niet welke optie uw vader uiteindelijk koos. De dorpsouderen werden ingeschakeld om bij de taliban over zijn vrijlating te bemiddelen. Zij konden van de taliban bekomen dat ze uw vader zouden vrijlaten onder voorwaarde wel dat u de taliban binnen de week zou vervoegen. Ze dreigden ermee anders uw woning binnen te vallen en u gedwongen mee te nemen. Vervolgens werd uw vader vrijgelaten door de taliban, maar zijn auto werd in beslag genomen. Op de dag van zijn vrijlating informeerden de dorpsouderen uw familie over hetgeen de taliban hen vertelden in het kader van uw gedwongen rekrutering. U werd hiervan toen niet op de hoogte gesteld. Uw familie hield dit geheim voor u. Aangezien u zich niet meldde bij de taliban zoals aangegeven, vielen zij een week later uw huis binnen. Uw moeder verstopte u in een oven waardoor ze u niet vonden. De taliban vertelden aan uw vader dat ze zouden terugkeren en u zouden vermoorden voor de ogen van uw vader. Diezelfde nacht sprak uw vader en uw oom langs vaderskant met een smokkelaar die uw reis uit Afghanistan regelde.

Vanuit Afghanistan reisde u via Pakistan, Iran, Turkije naar Bulgarije waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit was niet uw bedoeling. U werd hiertoe gedwongen. Vervolgens reisde u verder via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Na ongeveer tien maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 7 september 2021 in België aan. Op 8 september 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Een week na uw vertrek uit Afghanistan heeft uw familie een dreigbrief ontvangen van de taliban.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader (Afghaanse identiteitsdocument), een foto van uw vader naast een auto, een kopie van een dreigbrief van de taliban en een kopie van een document in verband met een auto.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees dat u door de taliban vermoord zal worden. Dit omdat de taliban u gedwongen wilden rekruteren, maar u hier niet op inging (Dienst Vreemdelingen Zaken [hierna DVZ], CGVS vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5 en Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS [hierna NPO], p.14 en p.24). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst is het hier van belang in te gaan op uw verklaringen aangaande uw identiteit. Het CGVS stelt immers vast dat u doorheen uw verklaringen allerminst duidelijkheid verschaft over uw identiteit, dewelke nochtans het fundament vormt van uw verzoek om internationale bescherming.

Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) of u ooit andere namen, schuilnamen of aliassen had gebruikt, antwoordde u ontkennend (NPO, p. 3). Vervolgens gevraagd welke identiteitsgegevens u in Bulgarije had gebruikt, verklaarde u daar dezelfde naam als in België, N. F. (...), te hebben gebruikt (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22 & NPO, p. 14). Echter blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije (5 april 2021) liet noteren dat u S. F. (...) heet. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht

worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland (zo ook elders) correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven. In dit verband legde u ook geen enkele document neer die uw identiteit zou kunnen staven. Hierop gewezen, verklaarde u geen identiteitsdocumenten te hebben gehad in Afghanistan (NPO, p. 15). Dit is opmerkelijk, aangezien u bij de Dienst Voogdij heeft verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan ligt (DVZ, Dienst Voogdij, p. 4). Hiermee geconfronteerd, meende u toen te hebben verklaard dat u geen taskara had (NPO, p. 15). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid danig en nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Voorts hebt u evenmin aannemelijk kunnen maken dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur, als dusdanig leden van de taliban vervoerde en problemen kende in dit verband.

Wat betreft het werk van uw vader als taxichauffeur stelde u de taskara (Afghaanse identiteitsdocument) van uw vader neer te leggen als bewijs dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur (NPPO, p. 11). Echter uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat nergens hierop vermeld staat dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur. Vervolgens legde u een foto neer van uw vader naast een auto. Uit deze foto kan echter niet worden afgeleid dat de persoon op de foto uw vader is en/of dat deze persoon wel degelijk werkzaam was als taxichauffeur. Ook legde u een document neer waarvan u stelde dat dit handelt over de auto van uw vader (NPO, p. 13). Gevraagd naar de inhoud van dit document, bleef u het antwoord schuldig en verklaarde u enkel te weten dat dit behoort tot de auto (NPO, p. 13). Verwacht mag worden dat u weet waarover dit document gaat. Er kan trouwens ook opgemerkt worden dat de inhoud van dit document strijdig is met uw verklaringen. Uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dit spreekt over de eigenaar van een auto, een zekere H. (...) wiens vader T. (...) heet, wat niet overeenkomt met de identiteitsgegevens van uw vader en grootvader. De vaststelling dat u documenten neerlegt waarvan u de inhoud niet kent, is weinig ernstig te noemen. Het is ook bijster absurd dat na de vertaling blijkt dat de inhoud van dit document niet overeenstemt met uw verklaringen en tevens niet past binnen een logisch geheel. Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vader zijn werkzaamheden als taxichauffeur. Hieraan kan dan ook ernstig getwijfeld worden.

Vervolgens verklaarde u dat uw vader sedert twee tot drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan leden van de taliban onder dwang vervoerde. U wist echter niet wie van de taliban uw vader gedurende deze tijd vervoerde (NPO, p. 16), noch heeft u ooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 17). Daarnaast wist u ook niet naar waar uw vader deze talibanleden moest vervoeren, noch hoe vaak hij dit heeft moeten doen (NPO, p. 16 en 17). Over de frequentie van deze taak bleef u sterk op de oppervlakte. Verwacht mag worden dat u hier meer informatie over kan verschaffen aangezien dit de basis vormt van uw problemen met de taliban. Bovendien onderhoudt u tot op heden contact met uw familie in Afghanistan en bent u dus in de mogelijkheid zich hierover te informeren. Daarnaast is ook het gestelde gedrag van uw vader in de door u geschetste context weinig aannemelijk. U stelde dat hij besloot om de taliban per direct niet meer te vervoeren zonder hierbij enige voorzorgsmaatregelen te nemen, dit terwijl hij in een door de taliban gecontroleerd dorp woonde, waar de taliban daarenboven dorpingen vermoordden (NPO, p. 5). In dit verband kan verwacht worden dat uw vader enige veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen om het risico op represailles te beperken (NPO, p. 18). Daarnaast bleek uw kennis over de aanvaringen die hij hierdoor kende met taliban ontoereikend. U stelde dat uw vader tot vier keer toe door leden van de taliban werd benaderd om hen te vervoeren, maar telkens weigerde. U bleek evenwel niet te weten waar uw vader door hen benaderd werd (NPO, p.18), noch hoe de taliban reageerden op de weigeringen van uw vader. U hebt ook nooit enige stappen ondernomen om zich hierover te informeren bij uw familie (NPO, p. 19). Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Ten slotte stelde u dat uw vader door de taliban werd gevangengenomen nadat hij bleef weigeren hen te vervoeren (NPO, p. 19). Ook hierover bleek uw kennis echter ontoereikend. Zo wist u niet door wie van de taliban uw vader werd ontvoerd, noch met hoeveel ze waren op het moment dat ze hem meenamen en waar ze uw vader naartoe brachten en gevangen hielden (NPO, p. 20). Verwacht mag hoe dan ook worden dat u meer informatie kan aanbrengen over zaken die aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Het betreft hier immers kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast werden er ernstige incoherenties en tekortkomingen vastgesteld tussen uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en op het CGVS. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u niet te weten hoelang uw vader werd gevangengehouden door de taliban. U had u nooit enige stappen

ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 20), dit terwijl u bij de DVZ hebt verklaard dat uw vader gedurende twee dagen werd vastgehouden (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierop gewezen, verklaarde u dit nooit gezegd te hebben en bij de DVZ te hebben verklaard niet te weten hoelang uw vader werd gevangengehouden (NPO, p. 20). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het blijven vasthouden aan een versie van de feiten, zet uw bedrieglijke handelswijze niet recht. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Vervolgens verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban uw vader twee opties gaven, of (1) deed hij verder met zijn werk als taxichauffeur en bleef hij de taliban vervoeren of (2) moest zijn zoon, u, deelnemen aan de jihad met de taliban (NPO, p. 20). Over deze twee opties die uw vader door de taliban zouden zijn voorgehouden, rept u met geen woord bij de DVZ. U verklaarde toen gewoonweg dat uw vader werd vrijgelaten op voorwaarde dat u de taliban zou vervoegen (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierop gewezen, ontkende u andermaal dit zo voorheen bij de DVZ gesteld te hebben (NPO, p. 21). In dit verband dient er nog gewezen te worden op het feit dat u uw verklaringen afgelegd bij de DVZ in het kader van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen en dat u daar in het kort alle essentiële elementen hebt kunnen aangeven in verband met uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 3). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Overigens dient bijkomend vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig wordt aangetast door de weinig aannemelijke handelswijze van de taliban die in strijd is met de op het Commissariaat-generaal beschikbare objectieve informatie. Zo verklaarde u dat de taliban u in het kader van gedwongen rekrutering een week de tijd gaven hen te vervoegen. Indien u binnen de week niet kwam opdagen, gingen de taliban uw huis binnenvallen en u met dwang meenemen (NPO, p. 22). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf>, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval (NPO, p. 14 en 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, de taliban wilden u rekruteren omdat uw vader als taxichauffeur weigerde hen te vervoeren (NPO, p. 20). Dat u zich binnen de week bij hen moest melden, maar vervolgens niet bleek te weten op welke locatie u zich diende te melden, is tevens weinig ernstig te noemen (NPO, p. 22). Bovendien is het is weinig aannemelijk dat de taliban u wilden rekruteren omdat uw vader weigerde om met hen samen te werken, aangezien hierdoor in hoofde van de taliban immers even goed aan uw overtuiging kon getwijfeld worden. In dit verband, zoals hierboven reeds vermeld, kon u ook geen enkele informatie geven over de taliban die u en uw familie viseerden. Daarnaast kunnen er ook vragen gesteld worden bij het gedrag dat uw familie gesteld zou hebben omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban. Uw familie lichtte u niet in over de dreiging van de taliban en liet u naar de madrassa gaan gedurende de week dat de taliban u bij hen verwachtte (NPO, p. 23). Uw familie nam geen enkele voorzorgsmaatregel, wetende dat de taliban na een week bij jullie thuis zouden binnenvallen om u gedwongen mee te nemen (NPO, p. 10 en 22). Verwacht kan worden dat uw familie enige voorzorgsmaatregelen nam en u informeerde over de dreiging van de taliban die volledig gericht was op u, gegeven ook het feit dat de taliban aanwezig waren in uw dorp. Hierop gewezen, verklaarde u dat uw familie niet zeker was of de taliban bij jullie zouden binnenvallen (NPO, p. 22). Dit is weinig ernstig en met het feit dat ze kort daarvoor uw vader hadden gevangen genomen. Bovendien werd

niet enkel uw vader hierover ingelicht door de taliban, maar werd ook heel uw familie hierover ingelicht door de dorpsouderen. Dat uw familie dit gegeven vervolgens volledig naast zich neer legde en niet ernstig nam, is weinig realistisch. Het gestelde gedrag van uw familie is absoluut niet geloofwaardig en doet verder afbreuk aan de door u beweerde vrees in dit kader ten aanzien van de taliban. In de door u gegeven voorstelling van zaken kan immers verwacht worden dat u of uw familie enige voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben, quod non.

Tot slot kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen na uw vertrek uit Afghanistan. Zo ontving uw familie een week na uw vertrek een dreigbrief van de taliban. U wist echter niet wie van de taliban deze dreigbrief opstelde en bezorgde aan uw familie (NPO, p. 12 en 13). Vervolgens gevraagd naar de inhoud van deze dreigbrief, bleef u het antwoord schuldig (NPO, p.12). U verklaarde niet te weten wat er in de dreigbrief stond omdat u niet kan lezen (NPO, p. 12). Dat u niet kan lezen is geen afdoende reden om te verklaren waarom u niet weet wat de inhoud van dit document is. Er zijn immers nog andere manieren om te achterhalen wat in deze brief geschreven staat. Zo kan logischerwijs verwacht worden dat u aan iemand die wel kan lezen zou vragen wat er in het document staat (NPO, p. 13). Dit tast uw geloofwaardigheid verder aan. Indien iemand beweert een nood aan bescherming te hebben en daartoe stukken voorlegt ter staving, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die weet waarover deze stukken gaan. Het is ook bijster absurd dat na de vertaling van deze brief blijkt dat de inhoud niet past binnen een logisch geheel. Uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dit document niet gedateerd te zijn noch aan te sluiten bij uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaarde u dat de taliban u gedwongen wilden rekruteren en u een week de tijd gaven om u bij hen aan te melden. Vervolgens, nadat u hier niet op inging, zijn ze bij u thuis binnengevallen en verklaarden ze u te zullen vermoorden voor de ogen van uw vader (NPO, p. 14). Diezelfde dag bent u uit Afghanistan vertrokken. In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat de taliban vervolgens, een week nadat ze u met de dood bedreigden, een dreigbrief zouden sturen waarin ze opnieuw vermelden u een week de tijd te zullen geven om u bij hen aan te melden, alsook daarbij zouden vermelden dat u, indien u niet zou opdagen, geen recht hebt om te klagen. Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat ook deze vaststelling op fundamentele wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanlagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Hesarak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

[I_Citry_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire

situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

U haalde aan dat u het weer, de regels en wetgeving in België gewoon bent geworden (NPO, p.23). In dit verband moet vooreerst op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang,...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor zover u aanhaalde dat u niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Afghanistan als u in België heeft. Met name dat u zich in Afghanistan niet zou kunnen scheren, uw haar niet zou kunnen knippen en andere kleren zou moeten dragen (NPO, p. 23) moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. Bovenstaande volstaat geenszins om te kunnen besluiten dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw zou kunnen aanpassen aan de daar geldende normen en waarden. U blijkt ook nog steeds het moslimgeloof aan te hangen (NPO, p. 3). Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegt kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De kopie van de taskara van uw vader (Afghaanse identiteitsdocument) levert hoogstens bewijs van zijn identiteit en herkomst, hetgeen in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De foto van uw vader naast een auto, de dreigbrief van de taliban en een kopie van een document over een auto werden reeds hierboven besproken. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Hierbij dient ook te worden verwezen naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij stelt “Dat de hervorming van voornoemde beslissing wordt gevraagd wegens machtsoverschrijding, wegens niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en wegens foutieve en onvoldoende motivering van de beslissing.”

Verzoekende partij wijst op de vluchtelingendefinitie zoals vervat in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, stelt van oordeel te zijn dat de commissaris-generaal ten onrechte de bestreden beslissing heeft getroffen en betoogt dat haar situatie valt onder de criteria zoals opgenomen in de voormelde vluchtelingendefinitie.

Als repliek op de inhoud van de bestreden beslissing, doet verzoekende partij vooreerst gelden:

“Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet in hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afgaanse context.”

Verder gaat de verzoekende partij in op haar vluchtrelaas en betoogt dienaangaande als volgt:

“Verzoeker heeft Afghanistan verlaten nu zijn vader weigerde als taxichauffeur leden van de Taliban te vervoeren. Zijn vader werd meegenomen door de Taliban en vrijgelaten na bemiddeling van de dorpsoudsten. Verzoeker moest zich aanmelden bij de Taliban, zoniet zouden zij binnenvallen in de woning van verzoeker en hem gedwongen meenemen. Verzoekers familie hield dit gegeven verborgen voor verzoeker, de Taliban viel binnen maar zijn moeder kon hem verbergen voor de Taliban. Hierna regelde zijn vader voor verzoeker een smokkelaar om Afghanistan te ontvluchten. Verzoeker legt thans een kopie van zijn taskara neer.”

Tevens betoogt verzoekende partij:

“Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.”

en stelt zij, wat betreft het door de commissaris-generaal aangehaalde motief dat bij de beoordeling van de vraag of verzoekende partij al dan niet in redelijke mate van waarschijnlijkheid met vervolging zal worden geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden en zij *in casu* niet heeft aannemelijk gemaakt dat zij omwille van haar verblijf in het westen een risico op vervolging of reëel risico op ernstige schade in Afghanistan loopt, dat de commissaris-generaal de artikelen 8, 9 en 10 van het EVRM schendt.

Zij *“vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.”*

Voorts stelt verzoekende partij:

“Het CGVS erkent dat de socio-economische situatie in Afghanistan uitermate slecht is en nog steeds verslechtert sedert de machtsovername van de Taliban. Verzoeker riskeert in geval van terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede. Verzoeker maakt voorbehoud om in de loop van de procedure hieromtrent bijkomende stukken en uitleg bij te brengen.”

Verzoekende partij concludeert:

“Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen.”

Volgens verzoekende partij is het daarnaast duidelijk dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij hiertegen geen bescherming kan bekomen in haar land van herkomst. *“Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.*

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.”

Verzoekende partij besluit:

“Dat de CGVS in de bestreden beslissing schendt het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Geneve op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de beginselen van behoorlijk bestuur, te weten het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel; de artikelen 8, 9 en 10 van het EVRM de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”.

Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:

“de bestreden beslissing, met name de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus opzichtsens verzoeker genomen door de Commissaris - Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, te hervormen en aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen. minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de CGVS”.

2.2. Verzoekende partij voegt ter staving kopie van haar taskara toe aan het verzoekschrift

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verwerende partij maakt op 29 januari 2024 een aanvullende nota over (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 27 juni 2023 kan aldus niet worden ingezien en wordt door verzoekende partij niet uitgewerkt.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoekende partij bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoekende partij preciseert voorts niet welke bepaling(en) van artikel 49 en/of artikel 49/2 “en volgende” van de vreemdelingenwet te dezen zou(den) zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook de schending van deze artikelen niet dienstig wordt opgeworpen.

Verzoekende partij verstrekt verder niet de minste duiding omtrent de aangevoerde schending van “de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Ook toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat de bestreden beslissing zou zijn behept met machtoverschrijding. Op welke wijze de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtoverschrijding, kan verder niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van

de vreemdelingenwet. Derhalve wordt ook deze schending door verzoekende partij niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoekende partij preciseert voorts geheel niet welke “*substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen*” *in casu* niet zouden zijn nageleefd door de commissaris-generaal. Evenmin werkt zij uit op welke wijze één of meer van deze vormen te dezen geschonden zouden zijn. Bijgevolg beroept zij zich niet op dienstige wijze op deze schending.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. De schending van de artikelen 8, 9 en 10 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

4.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij slechts haar vluchtrelaas herhaalt maar op geen enkele wijze volgende motieven in de bestreden beslissing op concrete wijze betwist:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees dat u door de taliban vermoord zal worden. Dit omdat de taliban u gedwongen wilden rekruteren, maar u hier niet op inging (Dienst Vreemdelingen Zaken [hierna DVZ], CGVS vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5 en Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS [hierna NPO], p.14 en p.24). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Allereerst is het hier van belang in te gaan op uw verklaringen aangaande uw identiteit. Het CGVS stelt immers vast dat u doorheen uw verklaringen allerminst duidelijkheid verschaft over uw identiteit, dewelke nochtans het fundament vormt van uw verzoek om internationale bescherming.

Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) of u ooit andere namen, schuilnamen of aliases had gebruikt, antwoordde u ontkenkend (NPO, p. 3). Vervolgens gevraagd welke identiteitsgegevens u in Bulgarije had gebruikt, verklaarde u daar dezelfde naam als in België, N. F. (...), te hebben gebruikt (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22 & NPO, p. 14). Echter blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Bulgarije (5 april 2021) liet noteren dat u S. F. (...) heet. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland (zo ook elders) correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven. In dit verband legde u ook geen enkele document neer die uw identiteit zou kunnen

staven. Hierop gewezen, verklaarde u geen identiteitsdocumenten te hebben gehad in Afghanistan (NPO, p. 15). Dit is opmerkelijk, aangezien u bij de Dienst Voogdij heeft verklaard dat uw taskara nog in Afghanistan ligt (DVZ, Dienst Voogdij, p. 4). Hiermee geconfronteerd, meende u toen te hebben verklaard dat u geen taskara had (NPO, p. 15). Het louter ontkennen van voorgaande verklaringen is echter onvoldoende ter verantwoording van deze tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen ondergraven uw algemene geloofwaardigheid danig en nopen er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoot, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...).

Voorts hebt u evenmin aannemelijk kunnen maken dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur, als dusdanig leden van de taliban vervoerde en problemen kende in dit verband.

Wat betreft het werk van uw vader als taxichauffeur stelde u de taskara (Afghaanse identiteitsdocument) van uw vader neer te leggen als bewijs dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur (NPPO, p. 11). Echter uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat nergens hierop vermeld staat dat uw vader werkzaam was als taxichauffeur. Vervolgens legde u een foto neer van uw vader naast een auto. Uit deze foto kan echter niet worden afgeleid dat de persoon op de foto uw vader is en/of dat deze persoon wel degelijk werkzaam was als taxichauffeur. Ook legde u een document neer waarvan u stelde dat dit handelt over de auto van uw vader (NPO, p. 13). Gevraagd naar de inhoud van dit document, bleef u het antwoord schuldig en verklaarde u enkel te weten dat dit behoort tot de auto (NPO, p. 13). Verwacht mag worden dat u weet waarover dit document gaat. Er kan trouwens ook opgemerkt worden dat de inhoud van dit document strijdig is met uw verklaringen. Uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dit spreekt over de eigenaar van een auto, een zekere H. (...) wiens vader T. (...) heet, wat niet overeenkomt met de identiteitsgegevens van uw vader en grootvader. De vaststelling dat u documenten neerlegt waarvan u de inhoud niet kent, is weinig ernstig te noemen. Het is ook bijster absurd dat na de vertaling blijkt dat de inhoud van dit document niet overeenstemt met uw verklaringen en tevens niet past binnen een logisch geheel. Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat deze vaststelling op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vader zijn werkzaamheden als taxichauffeur. Hieraan kan dan ook ernstig getwijfeld worden.

Vervolgens verklaarde u dat uw vader sedert twee tot drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan leden van de taliban onder dwang vervoerde. U wist echter niet wie van de taliban uw vader gedurende deze tijd vervoerde (NPO, p. 16), noch heeft u ooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 17). Daarnaast wist u ook niet naar waar uw vader deze talibanleden moest vervoeren, noch hoe vaak hij dit heeft moeten doen (NPO, p. 16 en 17). Over de frequentie van deze taak bleef u sterk op de oppervlakte. Verwacht mag worden dat u hier meer informatie over kan verschaffen aangezien dit de basis vormt van uw problemen met de taliban. Bovendien onderhoudt u tot op heden contact met uw familie in Afghanistan en bent u dus in de mogelijkheid zich hierover te informeren. Daarnaast is ook het gestelde gedrag van uw vader in de door u geschetste context weinig aannemelijk. U stelde dat hij besloot om de taliban per direct niet meer te vervoeren zonder hierbij enige voorzorgsmaatregelen te nemen, dit terwijl hij in een door de taliban gecontroleerd dorp woonde, waar de taliban daarenboven dorpelingen vermoordden (NPO, p. 5). In dit verband kan verwacht worden dat uw vader enige veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen om het risico op represailles te beperken (NPO, p. 18). Daarnaast bleek uw kennis over de aanvaringen die hij hierdoor kende met taliban ontoereikend. U stelde dat uw vader tot vier keer toe door leden van de taliban werd benaderd om hen te vervoeren, maar telkens weigerde. U bleek evenwel niet te weten waar uw vader door hen benaderd werd (NPO, p.18), noch hoe de taliban reageerden op de weigeringen van uw vader. U hebt ook nooit enige stappen ondernomen om zich hierover te informeren bij uw familie (NPO, p. 19). Dit is op zijn minst bevreemdend te noemen. Ten slotte stelde u dat uw vader door de taliban werd gevangengenomen nadat hij bleef weigeren hen te vervoeren (NPO, p. 19). Ook hierover bleek uw kennis echter ontoereikend. Zo wist u niet door wie van de taliban uw vader werd ontvoerd, noch met hoeveel ze waren op het moment dat ze hem meenamen en waar ze uw vader naartoe brachten en gevangen hielden (NPO, p. 20). Verwacht mag hoe dan ook worden dat u meer informatie kan aanbrengen over zaken die aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Afghanistan. Het betreft hier immers kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast werden er ernstige incoherenties en tekortkomingen vastgesteld tussen uw verklaringen afgelegd bij de DVZ en op het CGVS. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u niet te weten hoelang uw vader werd gevangengehouden door de taliban. U had u nooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p. 20), dit terwijl u bij de DVZ hebt verklaard dat uw vader gedurende twee dagen werd vastgehouden (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierop gewezen, verklaarde u dit nooit gezegd te hebben en bij de DVZ te hebben verklaard niet te weten hoelang uw vader

werd gevangengehouden (NPO, p. 20). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het blijven vasthouden aan een versie van de feiten, zet uw bedrieglijke handelswijze niet recht. Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Vervolgens verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de taliban uw vader twee opties gaven, of (1) deed hij verder met zijn werk als taxichauffeur en bleef hij de taliban vervoeren of (2) moest zijn zoon, u, deelnemen aan de jihad met de taliban (NPO, p. 20). Over deze twee opties die uw vader door de taliban zouden zijn voorgehouden, rept u met geen woord bij de DVZ. U verklaarde toen gewoonweg dat uw vader werd vrijgelaten op voorwaarde dat u de taliban zou vervoegen (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierop gewezen, ontkende u andermaal dit zo voorheen bij de DVZ gesteld te hebben (NPO, p. 21). In dit verband dient er nog gewezen te worden op het feit dat u uw verklaringen afgelegd bij de DVZ in het kader van de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien verklaarde u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen en dat u daar in het kort alle essentiële elementen hebt kunnen aangeven in verband met uw verzoek om internationale bescherming (NPO, p. 3). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban.

Overigens dient bijkomend vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast door de weinig aannemelijke handelswijze van de taliban die in strijd is met de op het Commissariaat-generaal beschikbare objectieve informatie. Zo verklaarde u dat de taliban u in het kader van gedwongen rekrutering een week de tijd gaven hen te vervoegen. Indien u binnen de week niet kwam opdagen, gingen de taliban uw huis binnenvallen en u met dwang meenemen (NPO, p. 22). Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban, u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistanrecruitment.pdf>, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd en dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval (NPO, p. 14 en 15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Integendeel, de taliban wilden u rekruteren omdat uw vader als taxichauffeur weigerde hen te vervoeren (NPO, p. 20). Dat u zich binnen de week bij hen moest melden, maar vervolgens niet bleek te weten op welke locatie u zich diende te melden, is tevens weinig ernstig te noemen (NPO, p. 22). Bovendien is het is weinig aannemelijk dat de taliban u wilden rekruteren omdat uw vader weigerde om met hen samen te werken, aangezien hierdoor in hoofde van de taliban immers even goed aan uw overtuiging kon getwijfeld worden. In dit verband, zoals hierboven reeds vermeld, kon u ook geen enkele informatie geven over de taliban die u en uw familie viseerden. Daarnaast kunnen er ook vragen gesteld worden bij het gedrag dat uw familie gesteld zou hebben omtrent de gedwongen rekrutering van de taliban. Uw familie lichtte u niet in over de dreiging van de taliban en liet u naar de madrassa gaan gedurende de week dat de taliban u bij hen verwachtte (NPO, p. 23). Uw familie nam geen enkele voorzorgsmaatregel, wetende dat de taliban na een week bij jullie thuis zouden binnenvallen om u gedwongen mee te nemen (NPO, p. 10 en 22). Verwacht kan worden dat uw familie enige voorzorgsmaatregelen nam en u informeerde over de dreiging van de taliban die volledig gericht was op u, gegeven ook het feit dat de taliban aanwezig waren in uw dorp. Hierop gewezen, verklaarde u dat uw familie niet zeker was of de taliban bij jullie zouden binnenvallen (NPO, p. 22). Dit is weinig ernstig en met het feit dat ze kort daarvoor uw vader hadden gevangen genomen. Bovendien werd niet enkel uw vader hierover ingelicht door de taliban, maar werd ook heel uw familie hierover ingelicht door de dorpsouderen. Dat uw familie dit gegeven vervolgens volledig naast zich neer legde en niet ernstig nam, is weinig realistisch. Het gestelde gedrag van uw familie is absoluut niet geloofwaardig en doet

verder afbreuk aan de door u beweerde vrees in dit kader ten aanzien van de taliban. In de door u gegeven voorstelling van zaken kan immers verwacht worden dat u of uw familie enige voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben, quod non.

Tot slot kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen na uw vertrek uit Afghanistan. Zo ontving uw familie een week na uw vertrek een dreigbrief van de taliban. U wist echter niet wie van de taliban deze dreigbrief opstelde en bezorgde aan uw familie (NPO, p. 12 en 13). Vervolgens gevraagd naar de inhoud van deze dreigbrief, bleef u het antwoord schuldig (NPO, p. 12). U verklaarde niet te weten wat er in de dreigbrief stond omdat u niet kan lezen (NPO, p. 12). Dat u niet kan lezen is geen afdoende reden om te verklaren waarom u niet weet wat de inhoud van dit document is. Er zijn immers nog andere manieren om te achterhalen wat in deze brief geschreven staat. Zo kan logischerwijs verwacht worden dat u aan iemand die wel kan lezen zou vragen wat er in het document staat (NPO, p. 13). Dit tast uw geloofwaardigheid verder aan. Indien iemand beweert een nood aan bescherming te hebben en daartoe stukken voorlegt ter staving, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die weet waarover deze stukken gaan. Het is ook bijster absurd dat na de vertaling van deze brief blijkt dat de inhoud niet past binnen een logisch geheel. Uit de vertaling van dit document (hetgeen aan uw administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dit document niet gedateerd te zijn noch aan te sluiten bij uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo verklaarde u dat de taliban u gedwongen wilden rekruteren en u een week de tijd gaven om u bij hen aan te melden. Vervolgens, nadat u hier niet op inging, zijn ze bij u thuis binnengevallen en verklaarden ze u te zullen vermoorden voor de ogen van uw vader (NPO, p. 14). Diezelfde dag bent u uit Afghanistan vertrokken. In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat de taliban vervolgens, een week nadat ze u met de dood bedreigden, een dreigbrief zouden sturen waarin ze opnieuw vermelden u een week de tijd te zullen geven om u bij hen aan te melden, alsook daarbij zouden vermelden dat u, indien u niet zou opdagen, geen recht hebt om te klagen. Het CGVS dient u er daarom op te wijzen dat ook deze vaststelling op fundamentele wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.”

Waar verzoekende partij thans een kopie van haar taskara voegt aan het verzoekschrift slaagt zij er geenszins in daarmee de motieven inzake haar identiteit te weerleggen. Immers wijst de Raad erop dat het voorgelegde document niet vertaald is en artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) voorschrijft dat bij gebrek van een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is dit document in overweging te nemen. Daarenboven betreft het voorgelegde document ook slechts een kopie hetwelk eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kan worden gemanipuleerd en wijst de Raad er – in navolging van de commissaris-generaal – op dat uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landinformatie (administratief dossier, map 6, Landeninformatie, COI Afghanistan: Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021, stuk 2) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘*officiële*’ documenten kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Dit nog alles naast de vaststelling dat slechts bewijswaarde kan worden toegekend aan een document wanneer het wordt voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Naast de door de commissaris-generaal op pertinente wijze vastgestelde tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en incoherenties inzake de kernelementen van haar vluchtrelaas is het immers voorts opmerkelijk dat verzoekende partij thans wel een kopie van een taskara kan voorleggen, daar waar zij tijdens haar gehoor bij de commissaris-generaal duidelijk aangaf geen identiteitsdocumenten te hebben gehad in Afghanistan en toen zij geconfronteerd werd met het feit dat zij bij de dienst voorgedij aangaf dat haar taskara nog in Afghanistan ligt, nogmaals herhaalde: “*Ik heb ze gezegd dat ik geen taskara had. Ik heb nooit een gemaakt. En ik zeg u hetzelfde vandaag*” (administratief dossier, fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, Dienst Voogdij, 8 september 2021, p. 4 en CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 15).

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd door de Raad komt verzoekende partij niet verder dan te betwisten dat zij bij het CGVS verklaard heeft nooit een taskara te hebben gehad. Wanneer haar erop gewezen wordt dat zulks wel degelijk blijkt uit het gehoorverslag tracht de verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken door te stellen dat zij niet zeker was of haar taskara thuis lag en dat ze dacht dat het de taskara van haar vader was. Dergelijke *post factum* verklaring wordt evenwel

geenszins onderbouwd door het administratief dossier waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoekende partij pertinent ontkende een taskara te hebben (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 15).

Door thans wel een kopie van haar taskara voor te leggen, dit terwijl zij bij het CGVS pertinent staande hield dat zij nooit een taskara heeft gehad, versterkt de verzoekende partij de vaststelling dat zij omtrent haar identiteitsdocument incoherente verklaringen aflegt, hetgeen terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De hoger geciteerde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, blijven derhalve onverminderd overeind en verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

4.6. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij in België heeft geleefd en asiel heeft aangevraagd waardoor zij als ongelovige beschouwd zal worden door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan, wijst de Raad op het volgende

Anders dan wat de advocaat van verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De Raad wijst erop dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Te dezen benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het weer, de regels en wetgeving in België gewoon is geworden. Zij wijst op beperkingen in Afghanistan qua kledij en sociale omgang. Zij meent dat de commissaris-generaal de artikelen 8, 9 en 10 EVRM schendt in haar motivering dienaangaande.

Zoals blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij dat zij ondertussen gewend is aan de tradities en manier van leven van Europeanen (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 15). Wanneer daarop wordt doorgevraagd, komt verzoekende partij niet verder dan te stellen dat haar manier van kleden en haarstijl is veranderd en dat ze haar baard ook scheert (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 23-24).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekende partij met haar verwijzing naar deze elementen, alsook met de bij de aanvullende nota neergelegde loonbriefjes en een attest OKAN waaruit blijkt dat zij in 2021 tot eind 2022 in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers zat, hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekende partij in het geheel niet aantoonbaar aannemelijk maakt dat de taliban actueel reeds van deze elementen op de hoogte zouden zijn gekomen of zouden dreigen te komen; laat staan dat zij zou aantonen dat of waarom zij haar daarom concreet zouden wensen te viseren of te vervolgen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar haar verblijf van enkele jaren in Europa en de voormelde elementen geenszins kan volstaan om aan te tonen dat zij daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoekende partij geeft met haar verwijzing naar deze elementen onvoldoende persoonlijke invulling aan haar voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Zij toont hiermee niet *in concreto* aan dat dit verblijf en deze elementen haar dermate zouden hebben verwesterd dat zij zich niet zou kunnen aanpassen aan

en zich niet zou kunnen gedragen naar de regels, normen en waarden die heden gelden binnen de Afghaanse maatschappij. Dient dan ook te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekende partij haar kledingstijl zou dienen aan te passen, haar baard zou moeten laten groeien en een andere haarstijl nemen, in hoofde van verzoekende partij geenszins kan worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar haar land en haar regio van herkomst. Deze elementen zijn geenszins persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor verzoekende partij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoekende partij toont geenszins aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving, en dit zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekende partij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, temeer verzoekende partij tot haar zestien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoekende partij verklaarde soenitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, 11 februari 2022, p. 6), Pashtou te spreken (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 1) en niet aantoont dat zij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit haar verklaringen blijkt dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, 21 februari 2023, p. 9).

Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift aangeeft dat zij in België naar school gaat, vrienden en vriendinnen heeft en zij niet inziet hoe zij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan en zij het niet eens is met de strenge interpretatie van het geloof in Afghanistan, toont zij niet concreet aan dat zij dermate zou zijn verwesterd dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van enige politieke of religieuze overtuiging.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Verzoekende partij brengt gelet op het voorgaande ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoekende partij uit Afghanistan en haar verblijf in Europa in haren hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat zij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.7. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat zij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.8. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (*supra*), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn

2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023 waarnaar de commissaris-generaal met weblink verwijst, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban de toestand is verslechterd doordat de machtsovername een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofd van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt

door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (*EUAA, Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Uit het geheel van de voorliggende informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

4.9. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

4.10. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 6 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Door verzoekende partij – die er louter op wijst dat zij afkomstig is uit de provincie Nangharar – worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verwerende partij, mede via aanvullende nota, voorgelegde objectieve landeninformatie.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij die van die aard is dat zij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Waar de advocaat van verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van de verwerende partij zoals aangehaald in de door verwerende partij overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoekende partij aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Ook waar zij meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

In zoverre de advocaat van verzoekende partij nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023 brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij *niet in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

4.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 21 februari 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en

zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

4.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

4.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER